

Bože, pomози

Već 13 nesrećnih godina u ovo vreme, krajem septembra i početkom oktobra, glavna tema u državi i društvu je održavanje „Parade ponosa” u Beogradu. Naglašavamo da su u pitanju i država – jer se njeni organi većito bave „bezbednosnim procenama”, i društvo – s obzirom na to da o skupu pripadnika LGBT populacije svoje mišljenje imaju svi, pa i oni čija je prevashodna profesionalna briga obezbeđivanje večnog života za zaslužne: pravoslavni sveštenici.

Otići ćemo pre nego što s vama podelimo neke tuđe „stavove”, ipak, najpre korak unazad, pošto se ukazuje potreba da pustimo u javnost bar delić večite nedoumice o tome da li je Srpska pravoslavna crkva deo društva ili države. Ako je verovati Ustavu Republike Srbije, živimo u sekularnoj državi, što znači da (treba da) postoji jasna i potpuna odvojenost između religije i socijalnih i političkih aktivnosti države. Ustav treba da važi za sve građane ove zemlje, pa i za one čiji je posao da dočekuje vernike u crkvama, da ih posećuju u njihovim domovima i ispraćaju na grobljima. Ali izgleda da ima i onih što su, već za života, iznad najvišeg pravnog akta države.

I popovi za takvo porazno stanje stvari nisu isključivi krivci: milion puta u novijoj političkoj istoriji Srbije lideri ove zemlje su od crkvenih velikodostojnika tražili (i dobijali) „blagoslov” za svoje ideje ili akcije; neretko se dešavalo da im vodeći političari, skrnaveći tako i pretpostavljenu intimnost tog čina, ljube ruke na mestima potpuno neprimerenim za to, kao što su Narodna skupština ili kabinet predsednika. Iako bi unedogled moglo da teče nabranje primera u prilog tezi da su upravo političari, da bi se umilili glasačima, od popova napravili male bogove, državnike u paralelnoj državi koji ne poštuju Ustav Srbije, dodaćemo još samo jedno retoričko pitanje: čemu služe tzv. stranačke slave ako ne političkom marketingu i, usput, remećenju principa multikonfesionalnosti i multietničnosti u državi i favorizovanju pravoslavlja, što je takođe oblik kršenja najvišeg pravnog akta.

Imajući u vidu prethodno rečeno, potpuno je jasno ko je ohrabrio patrijarha Irineja, glavnokomandujućeg u, posmatrano nepristrasno, udruženju građana pravoslavne veroispovesti SPC (što tu versku ustanovu čini delom društva), da naglas, preko medija, a ne u sebi, uz molitvu u miru i tišini Patrijaršije, osporava Ustavom zagarantovano pravo građana da se slobodno okupljaju i, ako za tim postoji potreba, mirno protestuju, time što cinično najpre kaže da učesnici „Parade ponosa” „imaju pravo da paradiraju”, a onda...

Onda stižemo do jakog razloga za protest LGBT populacije – Irinej im, da ne poveruješ, između ostalog piše sledeće, citiramo: „Ako je gej seksualno opredeljenje opravdano i treba ga propagirati, na osnovu čega to isto ne važi i za pedofiliju, masovno raširenu u zapadnom svetu, incest... Po čemu je njihovo pravo manje pravo od takozvanog prava vaše seksualne (dez)orijentisanosti”.

!!!??? Ej, čovek čije reči slušaju milioni vernika u ovoj zemlji i prihvataju ih kao da su božje pismo izjednačava lezbejke, gejeve, biseksualce i transrodne osobe, dakle ljude što slobodnom voljom stupaju u veze sa onima koji imaju ista opredeljenja, sa stravičnim kriminalcima, počinocima najstrašnijih seksualnih delikata i monstroznih bludnih radnji!

Ta Irinejeva, da upotrebimo prikladan termin, satanizacija božje dece može mangupima starim između 15 i 35 godina, politički i/ili verski indoktriniranim ili jednostavno dokonim, besnim i nezadovoljnim svojim životima, da poruči samo jedno: nađite u nedelju vremena da izađete na ulice glavnog grada da pravilno orijentišete „dezorijentisane“, ne birajući sredstva.

Ovde već postoji i, kako to policajci kažu, osnovana sumnja da patrijarh, sa umišljajem ili bez umišljaja, svejedno je, poziva na remećenje javnog reda i mira, sukobe i linč!

Bože, pomози svoj svojoj deci, pomози svima, ali prema zaslugi.

P. S.

Preskočimo nagađanja o skrivenim motivima i, što bi rekao Irinej, „nalogodavcima“ za pisanje ovog teksta, evo proverljive beleške o njegovom autoru: kršten je u pravoslavnoj crkvi daleke 1971, kao beba; nije član nijedne političke stranke i/ili sekte; ne divi se bez mere i valjanog razloga Zapadu, posebno ne SAD; heteroseksualac, porodičan čovek.

Siniša Trajković